

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym powódka J. C. domagała się zasądzenia na jej rzecz od pozwanej A. K. kwoty w wysokości 26 000 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od 13 kwietnia 2019 r. do dnia zapłaty, a ponadto zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powództwa powódka podała, że pożyczyła pozwanej kwotę 26 000 zł. Pisemna umowa pożyczki zawarta została 18 grudnia 2018 r. Pozwana zobowiązała się do zwrotu zaciągniętej pożyczki na rzecz powódki w terminie do 12 kwietnia 2019 r. Pozwana nie wywiązała się z ciążącego na niej zobowiązania, tj. nie zwróciła powodowi w umówionym terminie pieniędzy.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana zaprzeczyła wszystkim wprost nieprzyznanym twierdzeniom i zarzutom powódki, wniosła o oddalenie powództwa, a nadto o zasądzenie od powódki na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych. Podniosła, że powódki nie przedłożyła oryginału umowy pożyczki, zaś kierowane do niej uprzednio przedsądowe wezwanie do zapłaty sporządzone zostało przez Kancelarię (...) LTD, a nie przez powódkę (wątpliwości co do posiadania przez powódkę legitymacji procesowej czynnej).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W grudniu 2018 r. pozwana A. K. zwróciła się do powódki z prośbą o pożyczanie pieniędzy, których pilnie potrzebowała.

Strony postępowania zawarły umowę pożyczki, na podstawie której powódka J. C. zobowiązała się przenieść na własność pozwanej A. K. kwotę 26 000 zł, a pozwana zobowiązała się zwrócić kwotę pożyczki w terminie do 12 kwietnia 2019 r. oraz zapłacić odsetki od tej kwoty w wysokości ustawowych odsetek za okres od dnia zawarcia umowy do dnia zwrotu przedmiotu pożyczki.

Dowody: umowa pożyczki – k. 34-36; zeznania powódki – k.99

W dniu 18 grudnia 2018 r. J. C. przelała na rachunek bankowy nr (...) kwotę 16 000 zł. W dniu 20 grudnia 2018 r. J. C. przelała na rachunek bankowy nr (...) kwotę 10 000 zł. W szczegółach operacji wskazane zostało, iż wpłaty te przeznaczone były dla A. K..

Dowody: potwierdzenia przelewów – k. 40-41.

A. K. nie zwróciła powódce kwoty pożyczki w terminie do 12 kwietnia 2019 r.

Z uwagi na popadnięcie przez pozwaną w zadłużenie, strony (z inicjatywy powódki, której celem było odzyskanie pożyczonej kwoty) postanowiły zmodyfikować postanowienia pierwotnie zawartej umowy pożyczki.

W dniu 16 marca 2019 r. sporządziły dokument „UMOWA POŻYCZKI Aneks z dnia 18.12.2018”, zgodnie z którego treścią A. K. ponownie zobowiązała się zwrócić pożyczkodawczyni kwotę udzielonej pożyczki wraz z ustawowymi odsetkami, które strony przewidziały w § 2 pkt 2 ww. dokumentu.

Dowody: oryginał umowy z 16.03.2019 r. – k.94-96; zeznania powódki – k.99.

J. C. podjęła czynności zmierzające do wyegzekwowania powstałego długu. Zawarła z Kancelarią (...) Ltd. reprezentowaną przez R. J. umowę na obsługę wierzytelności w postępowaniu windykacyjnym. J. C. udzieliła ww. Kancelarii pełnomocnictwa do reprezentowania jej we wszystkich sprawach w postępowaniu przedsądowym, sądami powszechnymi, do reprezentowania przed Komornikiem oraz Urzędami Administracji Państwowej oraz do składania w jej imieniu materialonoprawnych oświadczeń woli.

Pismem z 12 kwietnia 2019 r. powódka wezwała pozwaną do dobrowolnego zwrotu kwoty w wysokości 26 837 zł w nieprzekraczalnym terminie 3 dni od daty doręczenia pisma.

Dowody: wezwanie do zapłaty – k. 37; dowód nadania – k. 39; umowa na obsługę wierzytelności – k. 42-43; pełnomocnictwo – k. 38/44.

A. K. odpowiedziała na skierowane do niej wezwanie do zapłaty. Reprezentujący ją profesjonalny pełnomocnik w piśmie z 18 kwietnia 2019 r. zwrócił się do powódki o wykazania podstawy faktycznej i prawnej żądania na podstawie dokumentów sporządzonych w związku z umową pożyczki z 18 grudnia 2018 r.

Dowód: odpowiedź na wezwanie zapłaty wraz z dowodem nadania – k. 13-14.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się zasadne w całości.

W przedmiotowej sprawie powódka wywodziła swoje roszczenie wobec pozwanej z tytułu niespłaconej umowy pożyczki. Zatem podstawę roszczenia stanowiły przepisy o pożyczce, w szczególności art. 720 k.c. Zgodnie z treścią art. 720 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości

Przy umowie pożyczki, głównymi świadczeniami stron są, po stronie pożyczkodawcy udostępnienie określonych środków finansowych do korzystania na określony okres czasu, a ze strony pożyczkobiorcy, zwrot tych środków. Umowa pożyczki została przy tym ukształtowana w kodeksie cywilnym w taki sposób, że co do zasady może być zarówno umową odpłatną, jak i nieodpłatną. W przypadku zawarcia przez strony odpłatnej umowy pożyczki, wynagrodzenie pożyczkodawcy winno być wyraźnie określone w umowie.

W procesie związanym z wykonaniem umowy pożyczki powód jest zobowiązany udowodnić, że strony zawarły umowę tej kategorii, a także, że przeniósł na własność biorącego pożyczkę określoną w umowie ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku. Biorący pożyczkę powinien zaś wykazać wykonanie swego świadczenia w postaci zwrotu tej samej ilości pieniędzy albo tej samej ilości rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości, przy czym obie strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Tak też ciężar dowodu co do tego jaka była treść umowy w zakresie terminu i sposobu zwrotu pożyczki spoczywa na powodzie, a ciężar dowodu odnośnie jej zwrotu, uchylenia się od skutków, nieprzekazania gotówki – na pozwanym, zgodnie z regułą art. 6 k.c.

Wedle tego przepisu ciężar dowodu faktu spoczywa bowiem na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne. Przepis ten w sposób ogólny reguluje zasadę, iż ten kto powołując się na przysługujące mu prawo żąda określonego świadczenia od innej osoby jest obowiązany udowodnić fakty uzasadniające to żądanie. Ciężar dowodu nie jest zależny od pozycji, jaką strona zajmuje w procesie cywilnym, jest niezależny od tego czy określony podmiot występuje po stronie powodowej czy pozwanej. Wiąże się on bowiem z obowiązkiem twierdzenia, obowiązkiem dowodzenia tych okoliczności, które stanowią podstawę przysługującego określonemu podmiotowi prawa. Nie jest więc tak, że ciężar dowodu spoczywa zawsze na powodzie, ale w zależności od rozstrzyganych w procesie cywilnym kwestii faktycznych i prawnych spoczywa on co do pewnych faktów na powodzie, co do innych zaś na pozwanym. Ta ostatnia sytuacja ma miejsce w szczególności wówczas, gdy pozwany podnosi zarzuty przeszkadzające powstaniu prawa powoda. Podobnie wypowiedział się w tym zakresie kilkakrotnie Sąd Najwyższy. Między innymi w uchwale z 21 listopada 1961r. (III PZP 24/69, OSNC 1970/5/76).

W oparciu o przeprowadzone w sprawie postępowanie dowodowe Sąd przyjął, że powódka udowodniła, że pomiędzy nią a pozwaną została zawarta umowa pożyczki o łącznej wartości 26 000 zł. Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dała tym samym podstawę do wniosku, iż kwoty przebrane z konta powódki na rachunek należący co prawda do A. T. stanowiły pożyczki odpowiednio 16 000 zł oraz 10 000 zł. W treści potwierdzenia przelewu

powódka w sposób jednoznaczny opisała, iż przelewana kwota stanowić ma „wpłatę dla A. K.”. Zatem bezspornie doszło do przysporzenia majątkowego po stronie pozwanej kosztem majątku powódki, na co wskazują przedłożone do akt sprawy potwierdzenia przelewu z 18 i 20 grudnia 2018 r. Przelewy te niewątpliwie są wynikiem realizacji zawartej przez strony umowy pożyczki.

Powódka przedstawiła dodatkowo oryginał umowy datowanej na dzień 16 marca 2019 r. Sąd przyjął, że konieczność zawarcia ww. umowy (stanowiącej aneks do umowy z 18 grudnia 2018 r.) wywołana została brakiem spłaty powstałego zadłużenia przez pozwaną w wyznaczonym, pierwotnym terminie (do 12.04.2019 r.).

Powyższa umowa została opatrzona własnoręcznym podpisem pozwanej (okoliczność ta nie była przez nią kwestionowana). Niewątpliwie pozwana potwierdziła w ten sposób fakt zalegania ze spłatą pożyczki, której udzieliła jej powódka. Strony podjęły próbę rozłożenia spłaty zaległości na dwie raty, która to próba również nie doprowadziła do spłaty długu.

Reasumując, zdaniem Sądu powódka i pozwana podpisując umowę wyraziły wolę jej zawarcia i jednocześnie potwierdziły przekazanie kwoty 26 000 zł. Należy też przyjąć oznaczony w umowie termin zwrotu pożyczki – 12 kwietnia 2019 r. Pozwana nie zwróciła przedmiotu pożyczki w powyższym terminie, co pozwoliło na postawienie pozwanej zarzutu, opóźnienia się w wykonaniu świadczenia. Okoliczność ta dała podstawę powodowi do skorzystania ze wszystkich uprawnień, jakie mu przysługują stosownie do treści art. 481 k.c. W paragrafie 2 pkt 1 umowy pożyczki strony ustaliły, że wraz ze zwrotem kwoty pożyczki, pożyczkobiorca zapłaci na rzecz pożyczkodawcy odsetki od kwoty pożyczki w wysokości odsetek ustawowych za okres od dnia zawarcia umowy do dnia zwrotu przedmiotu pożyczki.

Zasadnym zatem okazało się żądanie powoda zasądzenia od pozwanego odsetek ustawowych za czas opóźnienia.

Przede wszystkim podkreślenia wymaga, że pozwana nie podniosła żadnych zarzutów merytorycznych co do treści i formy dokumentów złożonych przez stronę powodową. W szczególności pozwana, reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, nie złożyła wniosku o zobowiązanie powódki do złożenia oryginału umowy pożyczki, co uprawniałoby Sąd do stosownego zobowiązania poprzez zastosowanie odpowiednio art. 129 § 1 i 208 § 1 k.p.c. Jedynie w treści uzasadnienia sprzeciwu z 12 sierpnia 2019 r. pełnomocnik pozwanej poprzestała na zasygnalizowaniu, że powódka nie przedłożyła w poczet materiału dowodowego oryginału umowy pożyczki, na która się powołuje, pozwana zaś takim dokumentem nie dysponuje i nie potrafi odnieść się do treści pozwu.

Mając powyższe na uwadze uznać należało, iż podniesiony przez pozwaną zarzut braku istnienia roszczenia powódki nie zasługiwał na uwzględnienie.

Zarzut braku legitymacji czynnej powódki również okazał się nieuzasadniony. Z treści wezwania do zapłaty z 13 kwietnia 2019 r. wprost wynika, że Kancelaria (...) Ltd. z siedzibą w Wielkiej Brytanii działała w imieniu i na zlecenie powódki. Powódka podjęła czynności zmierzające do wyegzekwowania powstałego długu. W tym celu zawarła z Kancelarią (...) Ltd. reprezentowaną przez R. J. umowę na obsługę wierzytelności w postępowaniu windykacyjnym. Powódka udzieliła ww. Kancelarii pełnomocnictwa do reprezentowania jej we wszystkich sprawach w postępowaniu przedsądowym, sądami powszechnymi, do reprezentowania przed Komornikiem oraz Urzędami Administracji Państwowej oraz do składania w jej imieniu materialonopravných oświadczeń woli.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd ustalił w oparciu o zaproponowany przez stronę powodową materiał dowodowy, w szczególności dowody z dokumentów tj. oryginał z 16.03.2019 r., wydruki potwierdzeń przelewu. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto dowód z przesłuchania powódki, które to zeznania w całości

zostały uznane za wiarygodne, albowiem znajdowały one odzwierciedlenie w zaofiarowanych sądowi dowodach z ww. dokumentów.

O kosztach procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą odpowiedzialności stron za wynik procesu, na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na koszty poniesione przez powódkę złożyły się: opłata sądowa od pozwu w wysokości 325 złotych, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych oraz koszty wynagrodzenia pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości 900 złotych – ustalone zgodnie z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.). powódka poniosła zatem koszty procesu w łącznej wysokości 3 942 złotych. Z uwagi na to, że powódka wygrała sprawę pozwana powinna jej zwrócić koszty postępowania. Wyrazem tego jest rozstrzygnięcie zawarte w punkcie II wyroku.

SSR(...)

(...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)(...)

3. (...)(...)